

През 1979 година повярвах в Бог...
пастор Илия, р. 1956

Роден съм на 20 август 1956 година в село Кресна, до Благоевград. Само съм роден там, иначе съм израснал и живях в град Лом. Родителите ми са тухлари, правят тухли. Имам двама братя и три сестри – Иван, Гошо, Йорданка, Айша, Зоза и аз, като Зоза е починала. Всички са женени и живеят в Лом. Не работят, издържат се от социалните. Всичките ми братя и сестри имат деца, а някои имат и внуци. Аз съм учил в училище “Христо Ботев” и жени ми там, в квартал “Младеново”. Хубаво беше там, имали сме в интерната по онова време, сега вече го няма. Там жена ми беше като манекенка, най-хубавата. Всичките ми братя и сестри, и те са учили в това училище “Христо Ботев”. Имам четири деца и десет внука. Децата ми са – Георги, Йоло, Мартин, Тодор. Всичките живеят при мен и всички са завършили основно образование. Много ми е тежко, болно ми е, че децата ми не искаха да учат още, аз им казвах да учат, че ще ги издържам, ама те не искаха и затова сега нито едно от тях не работи. Живеехме всички заедно, без възрастни хора, ама 36 лева от социалните не стигат. Търсили сме и работа, но няма, няма работа тук в Лом, а и като сме черни навсякъде където ни видят казват: “О-о-о, не, не, цигани не искаме!”. Работил съм осем години като леяр в Лом, после в Транс строй – в София, имаше обект в Лом. Работил съм там като строител, вземал съм тогава пари, и то добри пари, ама живота вече не е същия, вече няма работа, а и хората сега искат образование и затова ми е много тежко, че и децата ми не искаха да учат, та сега да има къде поне те да работят и да си гледат дечурлята. Всичко вече е пари и затова, и живот няма, затова и хората са неспокойни, злобни, нали ги виждам всеки ден са ми пред очите в църквата. Сега искам да се развия и чак повярвах в Бог, за мен това е много важно, от това много ми се промени живота.

През 1979 година повярвах в Бог. Как стана това? Имах рак, според лекарите, страдах много и тогава повярвах в Бог. От тогава всичко много се промени, целия ми живот, имах лоша компания, лоши приятели. От тогава се промених

много, живота ми стана за пример в квартала, всички се интересуват какво правя. До 1990 година се събирахме по домовете, бях преследван много от властите, бил съм бит, затварян, гонен, (има свидетелство за това). През 1990 година църквата беше 40 човека, но когато дойде демокрацията, ние излязохме вън, в един клуб се събирахме, не беше църква. Това не трая дълго време, щото искахме да имаме църква при ромите в квартала. Как стана всичко това като нямахме пари? Ами пари няма, дарения няма. Събрахме се един ден целият квартал и решихме да правим тухли и да ги продаваме, и с парите да купуваме материали за построяването на църква, наша си, за целия квартал. Ние в нашия квартал, тухларството е занаят, още от нашите родители. Единствената църква е тази, която е построена от хората, от вярващите, а не от дарения и властта. Така строихме, построихме лека – полека църквата и тя сдоби голям авторитет, всички проблеми, сега се решават в църквата – болести, проблеми, сватби, кръщенета. Църквата се напълни с младежи, които се отказаха от лошите си навици. Отначало беше много трудно, докато дойдат младите хора, щото в училището им говореха, че това е шега, но сега има 80 младежи, които си промениха коренно живота. Идват силно вярващи хора. Квартала по традиция е силно вярващ. На 24 вечерта започва от 9.00 часа, има интересни ритуали тогава. Цялото ми семейство е много набожно. В църквата даже се организираме и по-заможните хора донасят всякакви неща за ядене и храним бедните деца, които са 28, защото като правиш добро и помагаш на другите, и Господ ще ти помогне.